

Engedély nélkül

Egy vers, melynek szerzőjével már nem tudok szót váltani. Nem tudom elkérni, nem tudom elmondani, hogy adjon még kettőt, hogy kijöjjön az „oldaltelj”.

Írtaimat rendezgettem, még szeptember elején, amikor kezembe akadt Turcsány Péter remek kis költeménye, s ezek a gondolatok jártak a fejemben. A párját, *Salvatore!* címmel, a füredi *Tempevölgy* közölte, a róla szóló laudációt, Madarász Imre tollából, mi hoztuk le a 4. számunkban. A Quasimodo költőversenyéről van szó, melynek zsűritagja vagyok. A költői vetélkedőre két verssel lehet pályázni, a *Salvatore!*-val – Payer Imrével megosztott – 2. díjat nyert. Szeptember 4-5-én találkoztunk személyesen, Balatonfüreden, a díjátadó ünnepségen. Láttam, hogy örül az elismerésnek, amit a pályatársak ítélete közvetített. A baráti poharazás közben arról beszéltünk, felelevenítjük meg-megszakadó kapcsolatunkat, meghívjuk a *Kráter Műhely* egyesületet egy zalaegerszegi találkozóra. Megkoszorúzzuk együtt a Vass Albert-szobrot. (Sokan tisztában vagyunk vele, Vass Albert írói munkásságát ő tette ismertté, kultuszát ő ápolta igazán Magyarországon.)

Aztán a verskérés halasztást szenvedett, amikor, szeptember 29-én a médiumokban hallottam a hírt – váratlan haláláról. S ekkor újra elővettem versét, s döntöttem úgy, közöljük, engedélye nélkül. Ezzel búcsúzunk tőle. Bízva abban, amit versében ír: „és angyalokká leszünk végleg”. S hogy neki már sikerült.

Péntek Imre
Zalaegerszeg, 2015. október 16.

Szényi Zoltán: Zalaegerszeg reggel

